

A SÁRGA BLÚZ, Moszkva, 1913

NADRÁGBA BÚJT FELHŐ

VLAGYIMIR MAJAKOVSZKIJ

[...]

MÁRIA, kellek így neked?

Engedj be, Mária!

Görcsös ujjaim közé szorult a vasnyaku csengő!

Mária!

Az utca rajzása elvadul.

Ujjak feszülnek a horzsolt nyakra.

Nyisd ki!

Fáj!

Látod – szemembe szúr
tűjével a sok női kalapka.

Beengedett.

Kicsikém,

ne félj,

hogyan bikanyakamon

izzadt hasu nők ülnek, mint nyirkos hegyek –

egy életen át millió

hatalmas, tiszta szerelem súlya nyom,

és milliárd piszkos törpe-szerelmet cipelek.

Ne félj,
hogy engem az árulás
borús idején
ezer csinos arcnak kell ismét vigasztalnia –
„Majakovszkij-szeretők!” –,
de hiszen ez egy őrült szívéen
trónoló cárnő-dinasztia.

Mária, jöjj közelebb!
Légy szemérmetlenül pucér,
vagy félve remegj,
de ajkad ki-nem-nyílt virágát virítsd:
szívem a májust még sohasem érte meg,
pedig már átélt
száz áprilist.

Mária!

Tianáért a költő szonettben eped,
de én
– ki húsból vagyok csak,
ember fia –
egyszerű szóval,
keresztény-módra kérem a testedet:
„Mindennapi kenyérünket
add meg nekünk ma.”

Add meg, Mária!

Mária!

Félek, hogy elfeledem a neved,
ahogy a költő fél, hogy elfeled
valamiféle
szót, mely istennel fölérne,
s melyet szült gyötrő éjszakán át.
Testedet
úgy őrzöm majd, úgy szeretem,
mint háborúban megcsönkített,
örömtelen,
senkinek-se-kellő
katona
őrzi egyetlen lábát.

Mária –
nem akarod?
Nem akarod!

Ah!
Tehát vihetem
könnyekkel teliszórva
megint
a szívemet
csüggedten és sötéten,
mint
az eb
viszi az ólba
vonat roncsolta mancsát.

Szívem vérétől vidámak az utak,
zubbonyom porára tapad a vér virága,
ezerszer táncolja körül a nap
a földet,
mint János fejét Heródiás leánya.
És mikor éveim gyűlő serege
a vég felé bokázik,
nyomomat millió vércseppel hinti tele
az atyai házig.

Kimászok
szutykosan (árokban éjszakáztam),
meghitten
mellé állok,
és néhány szót a fülébe súgok:

Ide hallgass, Uramisten!
Nem unod
naponta átfúrni elhízott szemeddel
a felleg-kását?
Mozgás – gyerünk –
körhintával szereld fel
a jó és a rossz tudásának fáját.
[...]

[NADRÁGBA BÜJT FELHŐ, 1915, ford. Eörsi István.
In: Majakovszkij válogatott művei I., Európa Kiadó,
Bp., 1968, 39–42. o.]

LELLA, Bretagne, 1947